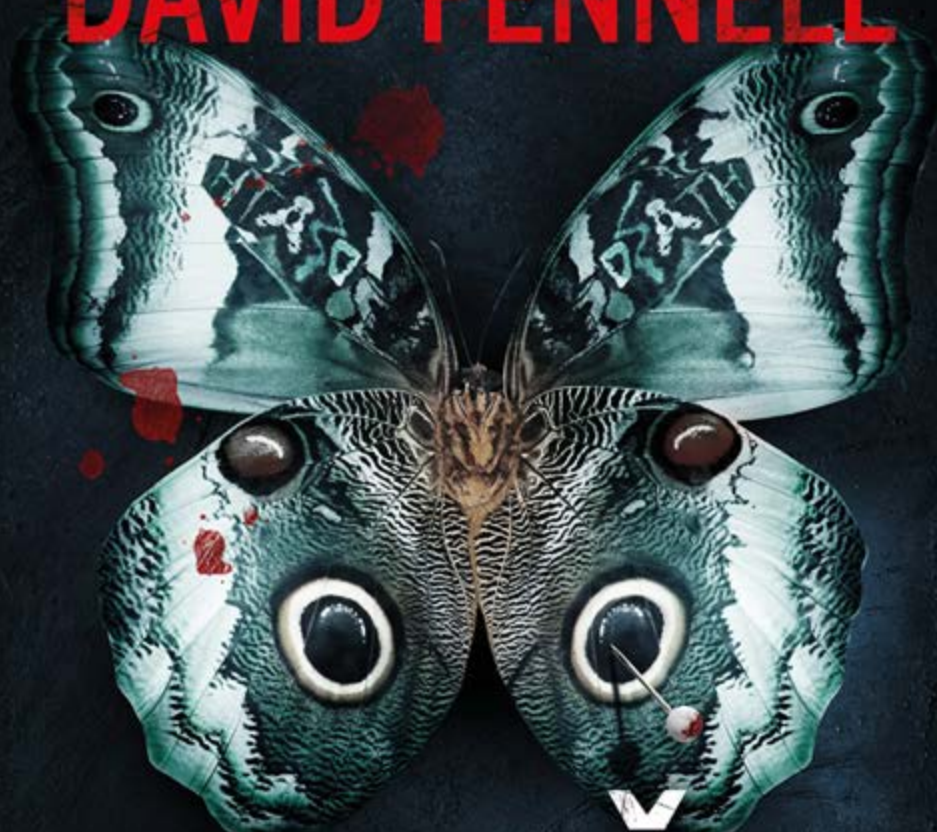

DAVID FENNELL

ZAVŘI OČI

THRILLER

Pro tohotohle
zabijáka...

... jde o smrt
na první
pohled.

**ZAVŘI
OČI**

Copyright © David Fennell, 2023

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králiková, 2025

Cover © Nick Stearn, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5695-7 (pdf)

ZAVŘI OČI

DAVID FENNELL

přeložila Šárka Králíková

VENDETA

Pro Davida H. Headleyho

Je-li však tvé oko špatné, celé tvé tělo bude ve tmě.
Jestliže i světlo v tobě je temné,
jak velká bude potom tma?

Matouš 6:23
(Český ekumenický překlad)

1

Pátek 2. ledna, St Martin's Court
Centrum Londýna, večer

Alfie McSweeney má pocit, že ho někdo sleduje. Tento týden to není poprvé. Zpomalí a marně klouže pohledem po celé délce úzké uličky, kůže ho svrbí, jako by mu po zádech a krku maširovala tisíčovka mravenců. Kolemjdoucí ho rychle míjejí. Jeden do něj bez omluvy vrazí a vytratí se v davu dřív, než ho Alfie stihne vyplísnit. Zamračí se a pohlédne nad davy, zrakem přelétne všechny kouty a stíny, ale nikdo se nedívá jeho směrem. Přesto ze sebe nedokáže setřást neklid. Škrábe se na spánku a přemýšlí, jestli se nenechal unést vlastní představivostí. *Nebylo by to poprvé.* Zhluboka se nadechne, aby se uklidnil, a sám pro sebe se usměje, aby si zlepšil náladu.

„Tak je to lepší,“ zašeptá.

Uličkou se prohnání ledový vítr a proniká mu pod starý obnošený kabát. Pomyslí si, že teplota musela klesnout k nule, možná i pod ni. Alfie je na mizině, má stěží dost peněz na vytopení svého mrňavého, vlhkého pokojíku ve sdíleném bytě a na zimu si už dávno zvykl. Přinejmenším si to myslel. Dnešek je ale jiný. Dnes večer má dojem, že je zima jako v hrobě, a vůbec mu nepomáhá, že má krev řidkou jako levné pivo, které popíjel celé odpoledne.

Jeho pozornost upoutá teplá vůně čerstvě uvařených mořských plodů a česneku, která k němu zavane z pootevřených

dveří restaurace J. Sheekey's. Elegantní, zazobaný pár šedesátníků mává manažerovi a několika zaměstnancům, zatímco s úsměvy a vzdušnými polibky vychází z restaurace.

Alfie na ně přimhouří oči a srdce mu radostně poskočí. *Znám vás. Oba.* Muž má podlouhlý obličej a je oblečený jako švihácký starý gentleman. Žena je štíhlá s kostnatýma rukama a má zářivě modré oční stíny a růžovou rtěnku. U ženy jejího věku to vypadá nezvykle, ale copak se tak nelíčila vždycky? Choulí se k sobě a jejich dech tvoří jediný bílý obláček. Slyší toho muže říkat: „Myslím, že tak dobrého humra jsem neochutnal už celou věčnost. Byl opravdu vynikající.“

Poznává jeho hlas i ten přelazený tón. *Jak se jmenuješ?*

Žena si natáhne vlněné rukavice. „A to víno. Ach, byl to tak báječný večer, miláčku. Děkuju.“ Chytí se jeho rámě.

On ji poplácá po ruce. „Jsem rád, že sis to užila. Pojedeme domů, ano?“

Alfie dnes hodně pil, ale nechce udělat špatný dojem. Strčí si plechovku Tennenet's Super do kapsy, opráší si šaty a zkontroluje si dech – už mu přijde trochu ostrý, ale mohlo by to být horší. Nejspíš bude lepší držet se dál.

„Zdravím,“ řekne Alfie.

Muži překvapeně zajiskří v očích, když se jejich pohledy na kratičký okamžik setkají, pak je s napjatým výrazem honem odvrátí.

Alfie roztáhne paže a usměje se. „To jsem já, Alfie. Alfie McSweeney.“

Zamračí se a bez jediného slova ho obejdou. Alfie zamrká a sleduje je, doufá, že si na něj vzpomenou, ale oni pospíchají přes St Martin's Court a na ulici Charing Cross si rychle zavolají taxík. Alfie nahrbí ramena. Na hrudi cítí takovou tíhu, až má dojem, jako by byl přitlučený k zemi. Poklepe si na strniště na bradě a okamžik přemýšlí, jestli doopravdy není neviditelný. Hlavou mu bleskne vzpomínka a vybaví si jejich jména. *Sid a Vera.* Pamatuju si vás...

Všimne si, že na konci uličky St Martin's Court, právě tam, kde byl před okamžikem ten postarší pár, někdo stojí.

Alfiemu vstanou chloupky v zátylku. „Už zase vy,“ zamumlá.

Měl právo být paranoidní. Pohled mu oplácí neznámý muž, který ho poslední dobou pozoroval a pronásledoval. Jako vždy má na sobě ušmudlanou hnědou parku, pytlovité džíny a umouněné červené tenisky. Parka je zapnutá až ke krku a obličej se utápí v temnotě pod kapucí. Alfie o svém stalkerovi řekl barmanu Steveovi z Lamb and Flag. Steve se na něj významně podíval a prohlásil: „Kdo by, do prdele, stalkoval starýho ožralu, jako seš ty?“

Alfie do sebe kopne zbytek piva, plechovku zahodí na zem a ukáže tomu cizímu muži prostředníček, pak přejde přes St Martin's Court a proplete se davem, který se začal ve shlcích vynořovat ze zadního východu Wyndhamova divadla. Ohlédne se a zjistí, že ho ten muž sleduje, šourá se za ním pomalu jako mrzák. Alfie odbočí vpravo na ulici Charing Cross a pospíší si na stanici metra na Leicester Square. Splyne s davem sjíždějícím po eskalátorech na rušné nástupiště hluboko pod zemí. Alfie se ohlédne a s úlevou si povzdechne, když zjistí, že se po jeho strašidelném pronásledovateli slehla zem. Metro zastaví a on odjede linkou Northern Line do Camden Townu.

Když přijede, má strašlivou žízeň. Zastaví se u večerky, kterou vlastní Turek jménem Omer, je zdvořilý a nesoudí ho, když s ním vyměňuje pivo za peníze. Dal by přednost něčemu silnějšímu – whisky nebo rumu –, ale v tuhle chvíli na nic lepšího nemá peníze. Vezme dvě plechovky a odnese je ke kase.

„Dneska je pořádná zima, Alfie,“ prohodí Omer.

Alfie mu podá piva i mince. „Nijak zvlášť. Tohle mě zahřeje.“

Omer je namarkuje na kase a strčí mu je do igelitové tašky. „Jedl jsi něco?“ zeptá se.

„Právě se k tomu chystám,“ odpoví Alfie a pohlédne na plechovky.

Omer se na něj vřele usměje. „Počkej chvíli.“ Přejde do zadní části obchodu, vezme dva sendviče, balíček brambůrků a tyčinku Snickers a všechno strčí do tašky k pivu. „Dárek pro přítele.“

Alfiemu se v hrdle udělá knedlík. „Příští týden dostanu prémie, pak ti to vrátím.“

„To není nutné, Alfie.“

Zaplaví ho zmatek. Nevzpomíná si, kdy k němu byl naposledy někdo laskavý. V mysli mu zableskne vzpomínka jeho starého života, když byl mladší, když byl někým jiný, někým normálním. Býval něčí syn, něčí přítel – učitel, *pastýř*. Bolestně se mu sevře žaludek a minulost radši vytlačí z mysli. „Děkuju, Omere,“ zamumlá a sklopí oči.

„Dobrou noc, Alfie. Dávej na sebe pozor.“

Alfie opustí teplo obchodu, vyrazí směrem k Regentovu kanálu a sejde na stezku podél něj, ruch a hluk Camdenské tržnice nechá daleko za sebou. Vytáhne plechovku Tennet's Superu a otevře ji. Zhluboka si lokne a přes kalnou vodu kanálu si prohlíží okolní svět: dohadující se pár, ženu venčící štěkajícího psa, dva hlasitě zpívající opilce. Alfie si povzdechne. Omerova laskavost a náhlý přívál vzpomínek ho zasáhly jako rána do břicha. Neraď lpí na minulosti – má příliš mnoho špatných vzpomínek. Zachvěje se a setřese stoupající vlnu emocí. Dopije plechovku, odhodí ji na hladinu a otevře si i tu druhou. Díkybohu za pivo. S pivem je všechno lepší.

Když se přiblíží k mostu Camden Street Bridge, spatří pod ním oranžový stan. Stojí tam už asi týden a s největší pravděpodobností patří nějakému bezdomovci. Po Londýně jich je rozestětých mnoho, stany i se spacáky jim dávají samaritáni, aby přečkali zimu. Chudáci.

Najednou uslyší nějaký zvuk, jako by za ním něco spadlo do vody. Trhne sebou, otočí se a na hladině kanálu spatří vlnky. V dohledu však nikdo není. Zamračí se a má dojem, že po blíž tíše klapou kroky, ale stále nikoho nevidí. Uslyší zapištění

a cítí, jak se mu něco otře o nohy. Krysa! „Kurva!“ vykřikne, s úlekem nadskočí a upustí plechovku. K jeho hrůze se pivo skutálí z chodníku přímo do kanálu. Alfie se nevěřicně třese a okamžik přemýšlí, jak je kanál asi hluboký a jestli by se neměl pokusit pivo zachránit. Je to hloupý nápad. Beztak už v plechovce bude víc špinavé vody z kanálu než piva.

„Alfieeee,“ zasyčí za ním hlas.

Alfiemu se naježí chlupy v zátylku. Otočí se a ucítí tvrdou ránu do spánku, až zavravorá do strany. Někdo ho chytí za paži a odtáhne ho dál od kanálu. Zatočí se mu hlava a podlomí se mu kolena. Cítí, jak ho někdo vede ke stanu a strká ho dovnitř. Zvedne paže, aby útočníka odrazil, ale z rány do hlavy i opilsti je zmatený a slabý. Cítí, že si na něj někdo sedá a tiskne mu ruku k ústům a jedné nosní dírce, takže se teď nemůže pořádně nadechnout. Do druhé nosní dírky mu útočník vsune něco tvrdého.

„Nadechni se,“ řekne hlas.

Alfie nechce poslechnout, ale nemá na vybranou. Cítí, jak mu do nosu a do hrdla vystřelí štiplavý, hořký prášek. Dusí se a oči se mu zalijí slzami, ale útočník mu pevně stiskne nos, aby žádný prášek nemohl vyprsknout.

Připadá si otupělý a pomalu zamrká. Pokusí se pohnout nohama, ale jsou podivně ztěžklé. Mysl má zastřenou a necitlivost se mu šíří co celého těla, takže si připadá jako kus betonu. Nedokáže se ani hnout. Snaží se promluvit, ale jako by měl v ústech roubík.

Stan ozáří světlo malé, slabé baterky. Alfie nemůže pohnout hlavou, ale zahlédne tmavou kapuci a ušmudlanou parku vznášející se nad ním.

„Neuvidíš žádné zlo, Alfie,“ zasyčí ten neznámý. V jedné ruce drží nosní sprej, ve druhé chirurgický skalpel.

Alfie chce odvrátit oči, ale nemůže pohnout hlavou. Pokusí se vykřiknout, ale ústa má plná slin a čelist tuhou a těžkou jako cihlu.

Útočník vyloví mobil, vytuká číslo a s někým mluví. „McSweeney,“ řekne a položí telefon na zem vedle Alfieho hlavy.

Cizinec mu přiloží nůž k oku a Alfieho zaplaví hrůza. Pokusí se mrknout a zavřít víčko, ale neznámý zanoří čepel do masa a celý oční důlek ořízne. Alfie v duchu ječí, srdce mu buší jako vyděšenému zajíci. Cítí, jak mu útočník za oko tahá, a když ho vytrhne z důlku, zatočí se mu hlava. Vidí, jak se čepel sklání i k druhému oku a pak, těsně předtím, než omdlí, Alfie uslyší, jak muž v telefonu pronese jméno.

Jméno z dávné minulosti.

2

Pondělí 5. ledna, brzy ráno

Detektiv inspektorka Grace Archerová ve snu utíká přes zchátralou nemocnici. Na sobě má pouze potrhané černé šaty. Stěny se kolem ní svírají, je zadýchaná, srdce jí prudce buší a obličej má rozpálený a zpocení. Utíká o život, odstrčí staré potlučené lehátko a zrezavělé kolečkové křeslo. Na rukou má čerstvé otevřené rány a zanechává za sebou krvavé stopy. Za sebou slyší jeho prudké kroky.

Chce ji a udělá cokoli, aby ji dostal.

Prostě nezastavuj.

Sprintuje tmavou chodbou k zavřeným dveřím, její bosé nohy bubnují na podlaze poseté roztráštěným sklem a použitými jehlami.

Otočí se. Jeho obličej je skrytý pod beztvářou maskou s krvavým symbolem @ na jednom oku. Svírá si břicho, které má celé od krve.

„Podívej se, co jsi udělala, Grace!“ vykřikne a zvedne dlaně, z nichž stékají červené kapky.

„Dostal jsi, co sis zasloužil!“ zařve na něj Grace.

Dveře jsou zaseklé. Zatlačí do nich vši silou, a když se rozevrou, klopýtavě zastaví na hraně bazénu plného vířící tmavé vody, z níž se zvedá nechutně nasládlý pach chemikálií. Vrávorá na okraji a musí zamávat rukama, aby udržela rovnováhu. Slyší jeho řev a cítí jeho krvavé ruce, které ji strkají dopředu. Padá, řítí se vstříc temné vodě pod sebou. Zadrží dech,

dopadne na hladinu a potopí se hluboko do studené vody. Když zvedne zrak, spatří nad sebou obličej v masce, který se zamihotá a zmizí. S posledními zbytky naděje kopne nohama a vyplave nahoru, ale narazí do něčeho tvrdého.

Sklo!

Zachvátí ji panika, buší do něj pěstmi, ale ani se nehne.

Srdce jí uhání jako o závod.

Plave doleva. Další sklo.

Pak doprava. Sklo!

Nad ní, pod ní i ze všech stran jsou skleněné stěny, které se k ní přibližují.

Je uvězněná ve vitríně. Mlátí a kope do skla pěstmi i nohama, ale je bezmocná. Dochází jí kyslík a cítí, jak se jí točí hlava.

U základny vitríny se objeví světlo a dvě malé ruce, ťapají po sklu jako nohy. Usměje se na ni bledý obličej s dlouhým nosem a tenkými rudými rty.

Bernard Morrice.

Hrůza ji sevře v hrsti a pak uslyší, jak někdo volá její jméno. Hlas z minulosti jí srdce naplní nadějí. „Graaace!“ volá její otec.

„Tati! Tati!“ vykřikne, ale chemikálie jí vtečou do úst, dává ji a pálí ji v hrdle.

Archerová prudce otevře oči a vyskočí z postele. Lapá po dechu, svírá si krk a žaludek se jí zvedá ze zápachu chemikálií, které se vznášejí ve vzduchu, jako by ji pronásledovaly z noční můry, z níž právě unikla.

„Grace...?“

Archerová zahlédne dědečka stojícího ve dveřích v pyžamu a županu.

„Zase se ti něco zdálo,“ řekne tichým, nejistým hlasem.

Archerová se s hlavou stále omámenou prášky na spaní posadí zpět na postel. „Jsem v pohodě, dědo. Byl to jen sen, nic víc.“

„Poslední dobou je míváš často.“

Archerová si povzdechne a promne si spánky.

„Volala jsi tátu...“

Archerová se dvakrát zhluboka nadechne.

„Viděla jsi ho ve snu? Byl tam?“

„Ne, dědo. Neviděla jsem ho.“

„Byl tam – byl tam *on*?“

Archerová ví, že si dědeček jménem Bernarda Morrice nepošpiní rty ani nedovolí, aby ho pod jeho střechou zmínil někdo jiný. Morrice, sériový vrah dětí, Archerovou před osmnácti lety unesl, když jí bylo teprve dvanáct. Její otec byl krátce po smrti, když ji polapil u jeho hrobu a zamkl ji do odporné rozbahněné díry s chlapcem jménem Danny Jobson. Archerová si myslela, že se s touto částí svého života už dávno vyrovnala. Před třemi měsíci se ale utkala se sériovým vrahem, který se považoval za umělce. Říkal si @nonymous a málem ji zabil. Od té doby měla dojem, že se ocitla zpět na začátku. Povzdechne si a vytěsňuje si Morrice i noční můry z hlavy.

„Kolik je hodin?“ zeptá se a protáhne si ruce.

„Skoro tři ráno.“

„Mrzí mě, že jsem tě probudila.“

„To nevadí. Jen jsem se o tebe bál, nic víc.“

Vzhledne k němu a usměje se na něj. „Jsem v pohodě. Vážně.“

„Určitě?“

Archerová přejde přes pokoj a obejmě ho. „Jak bych mohla nebýt v pohodě, když tu na mě dohlížíš?“

Stiskne ji v náruči. „Nevím, co bych dělal, kdyby se ti něco stalo,“ řekne roztřeseným hlasem.

„Měl bys jít spát,“ odpoví Archerová konejšivě a doprovodí ho zpět do ložnice. Tam se dědeček zastaví a opře se o rám dveří.

„Hrozně moc se mi po nich stýská... po tvém tátovi a babičce.“

„Mně taky, dědo.“

„Víš, když tvůj táta zemřel, ona to prostě vzdala. Už nikdy nebyla jako dřív.“ Slepě se zahledí do své ložnice, do pokoje, který sdíleli během celého manželství.

Detektiv inspektor Sam Archer byl chladnokrevně popraven před osmnácti lety během série gangsterských vražd v Londýně a Archerová ani její dědeček se se smrtí svého milovaného otce a zbožňovaného syna dodnes zcela nesmířili. Sice se přizpůsobili a přijali, že už není mezi živými, ale i po všech těch letech byla jejich bolest stále čerstvá.

„Jdi se vyspat, dědo, uvidíme se u snídane.“

„Dobrou noc, zlatíčko.“

„Dobrou noc, dědo.“

Archerová si znovu lehne do postele a přemýšlí o tom, jak děda v časných stádiích demence začíná být citlivý. Vzala si v práci pár dnů volna, aby na něj dohlédla, protože v její nepřítomnosti zapomínal jíst. Kdykoli se večer vrátila, zjistila, že se jídla ve spíži ani v lednici vůbec nedotkl. Když se ho na to zeptala, prohlásil, že neměl chuť k jídlu, ale když mu něco uvařila, nacpal se až k prasknutí. Jako by se stal dvěma různými lidmi. Jeho doktor jí řekl, že je to pro pacienty s demencí celkem běžné a že ho má prostě dál krmit. Je to však čím dál náročnější. Za pár hodin se Archerová vrátí do práce a často bude pracovat přesčas a bude sloužit pozdní směny. Bude muset přemýšlet o tom, že najme někoho na pomoc. Už požádala dědova starého kamaráda a spoluhráče šachu Cosma Matea, aby s ním trávil víc času a zajistil, aby se pořádně najedl, ale už teď si je jistá, že to nebude stačit. Dědovi diagnostikovali demenci, ale Cosmo mu stále dovolí o všem rozhodovat. Cosmo se prostě nechá snadno přemluvit, a kdyby k sobě byla zcela upřímná, musela by přiznat, že je stejně zapomětlivý jako děda.

Když se konečně ukáže šedé světlo svítání, Archerová odhodlaně vstane a po horké povzbuzující sprše se oblékne. Vráti se do koupelny, postaví se před zrcadlo, nasadí si kontaktní čočky a zamrká, aby se usadily na správném místě. Ve škole si ji dobíraly pro její různobarevné zorničky: jedno oko má modré, druhé zelené. Suplující učitel je na to s dobrým úmyslem upozornil, když se učili o heterochromii, a tím spustil lavinu posměšků. Nakonec Grace, která si s hlupáky nikdy nebrala servítky, ztratila trpělivost. Čtyřem klukům a třem děvčatům ze svého ročníku uštedřila monokly a rozseklé rty, čímž si získala pověst a respekt, přestože po tom ani netoužila.

To už bylo dávno.

Sejde dolů do kuchyně a připraví snídani.

„Jen skočím do obchodu pro ranní noviny,“ zavolá dědeček z chodby.

„Víš, že se dneska ráno vracím do práce?“

„Vzpomněl jsem si – a neboj se, dneska se *najím*.“

„Slibuješ?“

„Slibuju.“

„Později tě zkontroluju.“

Dědeček se zasměje a zavře za sebou hlavní dveře.

Zazvoní jí telefon. Volá její parťák, detektiv seržant Quinn – chytrý, svědomitý policajt a rozumný muž z Belfastu. Archerová byla detektivem u Národní kriminální agentury a před třemi měsíci začala pracovat u Metropolitní policie. Nahradila Andyho Reese, detektiva inspektora, kterého pomohla usvědčit z korupce. Na své nové pozici je proto neoblíbená a mnozí Reesovi kolegové se s ní odmítají bavit. Quinn naštěstí nemá zkorumpované policajty v lásce a s Reesem se nikdy nepřátelil. Archerové ho přiřadili hned její první den a společně vyřešili vraždy spáchané vrahem, jenž si říkal @nonymous. Quinn má uštěpačný smysl pro humor a stejně odvahy a odhodlání jako ona, a proto se stal jejím ceněným pomocníkem.

„Dobré ráno, Grace. Jaká byla vaše krátká dovolená?“

„Senační,“ odpoví suše. „Nemůžu se dočkat, až se vrátím do práce.“

„Paráda. Zrovna jsem se chystal vyjet k nahlášené rvačce na Strandu. Chcete se ke mně připojit? Jestli máte volno, vy-zvednu vás cestou.“

„Mám volno. Přijedte hned.“

„Tak já jedu.“

Archerová si pospíší k lednici, aby se přesvědčila, že děda má dost jídla na celý den. Vše vypadá v pořádku. Vytáhne mobil a napíše mu zprávu.

Dědo, zavolali mě do práce. Cinkni mi, kdybys něco potřeboval. V lednici máš hromadu jídla :-) G X

O pět minut později před domem zastaví Quinn. Archerová popadne kabát a vyjde do mrazivého rána. Vše je ozdobené krajkou z jinovatky – silnice, chodníky i střechy hnědých cihlových řadových domků na Roupell Street dochovaných z devatenáctého století přímo v srdci Londýna. Dech se jí sráží před ústy a cítí, jak ji v jizvách štípe zima.

Archerová si při střetnutích s Morricem a @nonymem vysloužila šrámy, nejen na duši, ale i na rukou. Na hřbetu levé ruky má jizvu z noci, kdy se holýma rukama zoufale vyhrabala z hroutící se promáčené jámy, v níž ji uvěznil Morrice. Na pravé dlani má druhou jizvu, od nože, kterým se bránila před @nonymem. Quinn je v žertu nazval „nesvatými ranami“. Nezasmála se, protože nebyl daleko od pravdy, zvláštním způsobem to pro ni stigmata byla. Morrice byl sice mrtvý a @anonymous ve vězení, ale oba si u fanatických nadšenců do sériových vrahů vysloužili takřka mytický status.

Archerová nechce na těch nešťastných, ošklivých připomínkách lpět. Snažila se přizpůsobit a nepovažovat je za rány pasivního kněze žasnoucího nad Spasitelem, ale za zářezy na

kůži symbolizující ukončení zla. Je to jediný způsob, jak se s nimi dokáže smířit.

Nasedne na místo pro spolujezdce. Quinn má na krátkých hnědých vlasech nasazenou čepici a na sobě má tlustý tmavě modrý svetr a krátkou semišovou bundu. Světle modrýma očima jí věnuje pohled, který by Klara, jejich kolegyně a kamarádka, nazvala vyzývavým. Usměje se na ni. „Vítejte zpět.“
„Je dobré být zpět.“

Quinn odbočí doleva na Duncannon Street a pak se rozjede po Strandu. O chvíli později, když mine hotel Savoy, opatrně zaparkuje na chodníku před Emporiem ostře kontrastujícím s honosným Savoyem, u něhož už parkuje jiné policejní vozidlo.

Archerová vyleze ven a přelétne budovu pohledem. Vtěsnané mezi levný obchůdek a fastfood s kuřecím masem stojí Emporium Accessorise to Glamorise, ošuntělý obchod se zamazanými výlohami, v nichž jsou rozestavené bílé ženské busty ověšené křiklavými čelenkami a kýčovitými zlatými náhrdelníky s obrovskými kameny různých barev. Vybledlá žlutá cedulka hlásá: *S láskou přizpůsobeno vašim požadavkům.*

„Fešný krámek,“ poznamená suše Quinn.

Archerová uslyší křik a zaskočí ji, když spatří dva uniformované strážníky, v nichž pozná komisaře Keitha Hopkinse a Nathana Wattse. Společnými silami hrubě zadržují rozrušenou černošku v dlouhém růžovém kardiganu.

„Jen jsem chtěla, aby mi vrátil peníze,“ vykřikne, zatímco se jí po tvářích kutálí slzy.

Trojici následuje silnější muž s šedivými vlasy sčesanými přes pleš a zastaví se ve dveřích s rukama založenýma na hrudi. „Chci, abyste tu svini zatkli! Jak se opovažuje přijít do mého obchodu a ohánět se takovými obviněními!“

Archerová cítí, jak v ní vzrůstá vztek.

A pak se to stane strašně rychle. Hopkins zakopne o vlastní nohy a strhne ženu i se svým kolegou k zemi. Nathan Watts to očividně považuje za agresi ze strany nebohé ženy a začne

se s ní prát. Žena zaječí, ale její hlas umlkne, když se druhý muž natáhne k jejímu hrdlu a začne ji škrtit. Quinn k němu honem přiběhne a odtrhne mu ruku z ženina hrdla. „To už by stačilo, kámo!“

Kolemjdoucí kolem nich vytvoří kruh a natáčí si je na mobily. „Hej! Nechte ji být!“ vykřikne někdo. Zakrátko se k němu přidá celý sbor pobouřených hlasů.

Archerová si dřepne a probodne Hopkinse i Wattse pohledem. Ani jeden z nich se na ni nepodívá. „Okamžitě s tím přestaňte!“ zaburácí, když tu krouťící se vyděšenou ženu svírají dál.

„Ustupte, madam. Toto je policejní záležitost!“ prohlásí Hopkins.

Archerová ho chytí za paži. „Používáte přehnanou sílu na neozbrojenou ženu, komisaři Watts!“

„Řekl jsem, abyste ustoupila!“ vyštěkne a zkroutí ženě paži za záda.

„Jsem detektiv inspektorka Grace Archerová. Už se nebudu opakovat. Pusťte tu ženu.“ Její tón hlasu je temný a studený.

„Myslím, že vy dva superhrdinové byste měli detektiva inspektorku Archerovou poslechnout,“ přidá se Quinn.

Hopkins na Archerovou podezřívavě pohlédne a zaměří se na její různobarevné oči. V jeho otlé zrudlé tváři vysvitne pochopení.

Uvolní sevření a na jeho tenkých rtech se krátce objeví opovrhlivý úšklebek. Jeho partner ženu také pustí, ale zůstane poblíž a přitom sebou cuká jako nervózní ohař čekající na další příležitost vrhnout se po své kořisti.

Archerová chytí ženu za ruku a pomůže jí zvednout se na nohy. Po vypětí ze souboje s oběma muži je slabá a vrávorá.

„Moc mě mrzí, co se vám přihodilo.“

Roztřesená žena si z kapsy kardiganu vytáhne papírový kapsník a otře si oči a nos. Archerová si povšimne, že má pod svetříkem zdravotnickou uniformu.

„Ničila cizí majetek,“ prohlásí chlapík s přehazovačkou.

Žena v hrůze vykulí oči. „Ničeho jsem se ani nedotkla! Jen jsem chtěla vrátit peníze,“ zopakuje.

„A vzdorovala zatčení,“ přidá se Hopkins. „Takže ji, pokud dovolíte, odvedeme na stanici.“

„A Londýn dnes bude moc klidně spát,“ utrousí Quinn. „Kde bychom byli bez silných kluků, jako jste vy dva?“

„Jak se jmenujete?“ zeptá se ženy Archerová.

„Dorothy Hayesová.“

„Pojďte se mnou, Dorothy. Odvezeme vás domů,“ řekne Archerová a vede ji dál od policistů a do auta. Zavře za ní dveře, pak se otočí k těm dvěma a tiše, ale přísně řekne: „Oba vás nechám obvinít z napadení. Soudě podle davu, který jste přilákali, už je vašeho vystoupení plný celý internet.“

Na tvářích strážníků se rozhostí nejistota.

„Měli byste odejít,“ poradí jim Quinn. „Ale nezapomeňte, že tohle ještě neskončilo.“

Oba strážníci nastoupí do svého vozidla a rychle odjedou.

„A co škody způsobené mému obchodu?“ zeptá se prodavač rozhořčeně.

Archerová vytáhne z kapsy vizitku. „Zavolejte mi, zítra, pane...?“

„Goddard,“ odpoví a kartičku přijme. „Přesně to taky udělám.“

Archerová nastoupí do auta. „Kde bydlíte, Dorothy?“

„Ve Vauxhallu,“ odpoví tiše.

„Můžeme vás tam s detektivem seržantem Quinnem odvézt, pokud chcete.“

Dorothy se na zadním sedadle chvěje a sklání hlavu.

„Dorothy, pokud si přejete podat stížnost, pomůžu vám s tím,“ nabídne Archerová.

Žena se zahledí z okna. „K čemu by to bylo?“

Quinn nastartuje volvo a Archerová si zacvakne pás.

„Policie by měla být zodpovědná za své činy. To, co se vám stalo, nebylo správné.“

„Copak na tom policii záleží? Nemyslím si to.“

„Mně na tom záleží a ano, většině policistů také.“

Dorothy si posměšně odfrkne. „Lidé jako já, lidé jako moje dcera... V tomhle světě jsme neviditelní. Neviditelní, dokud se něco nestane. Dokud neotevřeme pusy a nezačneme dělat potíže. Teprve potom si nás ostatní všimnou. A potrestají nás. Jen jsem chtěla vrátit peníze. Byla jsem k tomu muži zdvořilá, protože vím, že má zlou povahu. Byl zlý na mou dceru, a to je velice milá dívka. Svět je kruté místo plné krutých lidí, jako je on – jako je policie.“ Dorothy si z kapsy vytáhne zmuchlaný kapesník a otře si oči. „Ten muž mi odmítl vrátit peníze, a když jsem nechtěla odejít, zavolal policii a začal rozhazovat šperky, své vlastní šperky, po zemi. Když mluvil s policií, obviňoval z toho mě.“

Archerová ve zpětném zrcátku zachytí Quinnův pohled. Nepochybuje, že jim Dorothy říká pravdu, a pocítí hněv, ale udrží se.

Dorothy pokračuje dál: „S radostí si vzal moje peníze, ale když jsem mu ten rozbitý náhrdelník vrátila, rozčílil se, a dokonce mě nazval tlustou černou krávou.“

„Moc mě to mrzí, Dorothy.“

„A viděli jste, co udělali vaši kolegové. Takhle to mají všichni lidé, jako jsem já.“

„Dorothy, nedovolím, aby jim to prošlo, to vám slibuju. Zítra si promluví s Goddardem...“

„Zapomeňte na něj. On není nic.“

Archerová položí ruku na tu Dorothyinu. „Moc mě to mrzí. Osobně zajistím, aby s těmi dvěma strážníky proběhlo disciplinární řízení.“

Na zpáteční cestě na Charing Cross Archerové v držáku na palubní desce zazvoní telefon. Zobrazené číslo hlásá, že je to

policejní stanice Charing Cross. Zvedne to a stiskne tlačítko pro hlasitý odposlech.

„Detektiv inspektorka Archerová,“ ohlásí se.

„Grace, tady Clare.“

Vedoucí detektiv inspektorka Clare Pierceová je její nadřízená, která je u Metropolitní policie už dvacet let. Pierceová si s nikým nebere servítky, je ambiciózní a má dobré kontakty v horních vrstvách velení a také ve Whitehallu, a proto se Archerová domnívá, že její budoucnost nejspíš leží na Ministerstvu vnitra. Obvykle se do vyšetřování neplete, což Archerové vyhovuje, takže přímý telefonát od ní obvykle není dobrým znamením.

Archerová a Quinn si vymění obezřetné pohledy.

„Clare, co pro vás můžu udělat?“

„Dnes ráno jsme měly mít schůzku.“

„Opravdu?“

„Čtete e-mail?“

„Během volna ne, Clare. Omlouvám se.“

„Napadlo mě, že by tomu tak mohlo být. Kde jste teď?“

„Deset minut od stanice.“

„Dobře. Dám lidem z personálního vědět, že jste na cestě.“

„Z personálního?“

„Pospěšte si.“

Pierceová hovor ukončí.

„Co to mělo být?“ zeptá se Quinn.

„Nemám zdání,“ zalže Archerová. „Ale asi se to brzy dozvíme.“

Beth Harperovou probudí zvuk kroků. Stočená do klubíčka a stále otupělá z neklidného spánku natáhne paži na Ethanovu stranu postele, ale ta je prázdná a studená. Zvedne se, mhouří oči do šera a hledá ho, ale nevidí ho ani ho neslyší.

„Ethane?“ zavolá roztřeseně, ale neodpoví jí. Když se jí mysl projasní, vzpomene si na předchozí večer. Na hádku. Promne si čelo. „Do prdele!“

Zářící červená čísla digitálních hodin hlásají, že je 10:39. Kvůli bouřlivé noci spala dlouho do dopoledne a v pokoji je zima. Ohlušující ticho přerušuje jen vrzání podlahy sousedů v bytě nad nimi. Vklouzne do županu, uváže si pásek a roztáhne závěsy, takže odhalí slunečný zimní den. Bosa přejde na chodbu a tam se neubrání pocitu prázdnoty, který jí připomíná hořké osamění. Promne si lokty, opře se o zeď a zamyslí se nad jejich hádkou. Jen chtěla vědět, proč s ní v bytě tráví méně času než dřív. Byla to celkem prostá otázka a položila ji mile.

„Teď tady jsem,“ odpověděl nevrle.

„Ale často tady nejsi.“

„No a?“

„Kam chodíš?“

Spolkl zbytek svého ležáku a plechovku smáčkl v hrsti.
„Mám něco na práci.“

„Co jako?“

„Krucinál, Beth, co to má být?!“ vyštěkl nepříjemně, aniž se na ni podíval.

Z tónu jeho hlasu sebou trhla, ale ještě nebyla připravená ustoupit. „Prostě mi řekni, co se děje... je tu někdo další?“

Ethanovi zrudl krk i obličej a přestal se ovládat. Označil ji za děvku, krávu, štetku a častoval ji i dalšími nadávkami, které muži pro ženy mají. Vždy věděla, že je vznětlivý, ale poslední dobou jí připadal nezvladatelný. Styděla se za to, že se zhroutila a rozplakala. Ethan se posadil na pohovku, sevřel ruce v pěst a odvrátil od ní svůj rozzlobený obličej. Odešla do koupelny a opravila si líčení. Když se vrátila do obývacího pokoje, omluvila se, ale on byl stále napjatý a trásl se a ona přemýšlela, jestli už zase bere. Modlila se, aby tomu tak nebylo, posadila se vedle něj a konejšivě ho hladila po zádech.

„Nikdo jiný tu není. Přísahám,“ ujistil ji.

„Věřím ti,“ odpověděla.

Tehdy se vzrušil a podíval se na ni způsobem, kterým jí vždy říkal, že *to* chce udělat. Polkla, protože věděla, co to znamená, ale podvolila se. Přece jen ho milovala.

Byli spolu skoro devatenáct měsíců, což v téhle době není špatné. Ze začátku byl báječný a nemohl se jí nabažit, ale v poslední době se změnil, jako by jeho zájem o ni ochaboval. A taky po ní v posteli chtěl zvrhlé věci, které ji děsily. Odmítla, ale on jí nadával a řekl jí, aby nebyla tak „nudná“, což ji ranilo. Nakonec mu řekla, že o tom bude přemýšlet, ale že jí musí dát trochu času.

Včerejší noc se mu znovu podvolila a dovolila mu, aby si dělal, co chce. Když skončil, usnul a uprostřed noci očividně beze slova odešel.

Stiskne rty k sobě.

„Proč jsi mi na nočním stolku nenechal peníze? Zrovna tak bych mohla být tvoje děvka!“ vykřikne nahlas.

Před Ethanem chodila s Markem. Ten byl hodný a pořád pro ni něco dělal, ale jí ten vztah připadal příliš dusivý. Hodní kluci se jí prostě nelíbili. Chtěla něco víc, něco jiného než kluka odvedle, se kterým obvykle skončila. Chtěla drsnějšího

muže a právě toho v Ethanovi našla. Byl pohledný takovým záдумčivým, chlapeckým způsobem a lidé se kolem něj srovnávali jako kolem nějaké celebrity, ale on měl oči jen pro ni. Byl chytrý, vtipný a sexy, jako mladší Leonardo DiCaprio. I on si to dobře uvědomoval a využíval to ve svůj prospěch. Když ho potkala, uvědomila si, jak ji vztah s Markem nudí, a nechala se Ethanem sbalit. Markovi dala kopačky a románky s Ethanem postupně přerostl v dlouhodobější vztah.

Jejich vztah se vyvíjel dobře, ale asi před dvěma měsíci se znovu dal dohromady se svým starým kamarádem Adrianem Boynem, který se jí ani trochu nezamlouval. Adrian si vydělával prodejem drog a Beth pojala podezření, že Ethan dělá to samé.

Přejde do kuchyně. Jako obvykle je neuklizená s komínkem špinavého nádobí, které ještě nestihla umýt.

Teď vydrhne všechno nádobí i hrnce a uklidí je do skříněk. Nasnídá se, osprchuje a připraví se na svoji pozdní směnu. Načež zaslechne klepání na dveře bytu.

„Beth? Ethane? Jste tam?“ zavolá ze společné chodby sousedka bydlící nad nimi.

Beth si nasadí náušníci a přejde do chodby. Otevře dveře bytu a za nimi spatří jejich sousedy Sida a Veru. Vera je drobná žena, asi sto padesát centimetrů vysoká s tužkou zvýrazněným obočím klenoucím se nad víčky pokrytými kýčovitými modrými stíny a zářivě růžovou rtěnkou na úzkých rtech. Takové barvy by vypadaly hrozně i na klaunovi, natož na ženě jejího věku. Sid je vysoký, má přes sto osmdesát centimetrů, a vlídně se na Beth usmívá.

„Dobrý den, jak se máte?“

„Dobře,“ odpoví Vera. V očekávání zvedne k Beth oči, patrně předpokládá, že je pozve dál.

„Právě se chystám jít do práce,“ prohlásí Beth.

Vera zamítavě mávne rukou a protlačí se dovnitř. „Bude to jen minutka, drahoušku.“

Beth zatne zuby. „Už teď jdu pozdě. Co pro vás můžu udělat?“

Vera se s úsměvem rozhlíží po bytě. „Je tu Ethan?“

„Ne, je pryč.“

Veřin úsměv povadne. „Aha, to je škoda. Chtěla jsem s ním mluvit. Zavolala bych, ale když ztratil telefon a tak...“

Minulý týden se Ethanovi někdo vloupal do auta. Odešel od něj jen na pár minut. Když se vrátil, okna měl rozmlácená a kabát i s telefonem a peněženkou byl pryč.

„Já vím,“ odpoví Beth. „Ještě si nekoupil nový. Nevím proč.“

„Nejspíš to je tím, že tam, kam chodí, se s mobilem nesmí.“

Beth se napne a zamračí. „Kam chodí? Co je to za místo?“

„Znáš našeho známého, kterého jsme mu představili? Toho z Lewishamu?“

Beth si matně vzpomíná, že Vera zmínila nějakého kamaráda z Lewishamu, ale neměla ani tušení, že ho Ethanovi představili. „Ne, toho neznám. O co tu jde? Kdo je ten kamarád a co s ním Ethan dělá?“

Vera pohlédne na svého manžela. „Side, musíme jít na nákup a Beth musí do práce. Pojdme.“

Sid se poslušně otočí a s Verou v patách vyjde z bytu.

„Počkat! Řekněte mi, kde je Ethan.“

Vera se zastaví a obrátí k Beth. Když se usměje, popraská jí líčení. „Netrap se tím, drahoušku. Ethan ti to sám poví. Až přijde čas. Teď jdi do práce. Hezký den.“

„Ale...“

„Na shledanou, drahoušku,“ rozloučí se Vera a popožene Sida dolů ze schodů a ven z budovy.

Beth se za nimi dívá a dumá, do čeho se to Ethan namočil.

Quinn zastaví u vjezdu na dvůr policejní stanice Charing Cross. Zatímco se brána pomalu otevírá, Archerová zahlédne detektiva inspektora Hickse, komisaře Keitha Hopkinse, komisaře Nathana Wattse a ženu, kterou nepoznává, jak si spolu povídají a kouří. Detektivové inspektori Hicks a Archerová nejsou zrovna nejlepší přátelé. Přátelil se s detektivem inspektorem Andym Reesem a nikdy Archerové neodpustil, co jeho kamarádovi udělala.

„Nemůžu říct, že by mě překvapovalo, že se tahle partička skamarádila,“ poznamená Quinn.

Žena se vrátí do budovy a tři policisté se otočí a pohlédnou na Archerovou, která se Hicksovi krátce podívá do očí, když Quinn projíždí kolem.

Vystoupá do třetího patra a přes kanceláře se dostane k prosklené kanceláři, kde sedí vedoucí detektiv inspektorka Pierceová v pro ni typickém na míru šitém černém kostýmku u zasedacího stolu naproti štíhlé ženě se zády rovnými jako podle pravítka. Je to ta samá žena, která právě hovořila s Hicksem, Hopkinsem a Wattsem.

Pierceová na Archerovou upře své velké oči dravce. Kývne a pobídne ji, aby šla dál.

„Posaďte se, prosím, Grace. Toto je Debbie Dicksonová z personálního oddělení.“

„Dobrý den,“ pozdraví Archerová.

Debbie Dicksonová je cítit cigaretovým kouřem. Usměje se, nebo to tak přinejmenším vypadá. Archerová si není úplně jistá, jestli je to upřímný úsměv. Změří si ji pohledem. Vlasy s melíry má zastřižené nakrátko a hustá po straně rozdělená ofina jí zakrývá jedno oko jako záclona. Její úsměv by se dal označit spíš za úšklebek.

„Tak se do toho pustíme?“ vybidne je vedoucí detektiv inspektorka Pierceová a pohlédne na hodinky.

Debbie začne. Hlas má tenký, ale ostrý a úsečný. „Půjdu přímo k věci. Pokud víme, nedocházela jste na terapeutická sezení u doktorky Abigail Hutchisonové, detektive inspektorko Archerová.“

„Ne, nedocházela,“ přizná Archerová, protože ví, že nemá smysl to popírat.

„Smím se zeptat, proč jste to nečinila?“

„Nemyslím si, že potřebuju terapii.“

„Chápu.“ Debbie šlehne očima po Pierceové a pak zpět k Archerové. „Tedy, Grace, to jednoduše není přijatelné.“

Archerová se naježí, ale udrží jazyk za zuby.

„Vzhledem k tomu, že se vás vloni v listopadu pokusili přivést o život, považujeme za moudré, abyste si pohovořila s psychologem.“

„Já bych s ním raději nemluvila. S terapeuty jsem se setkala jako náctiletá a není to nic příjemného.“

„Ale to bylo tenkrát. Teď je to jiné.“

Archerová se nad tím okamžik zamyslí, než odpoví. „To nedává smysl.“

Debbie našpulí rty a očima vyhledá podporu u Pierceové. Vedoucí detektiv inspektorka přikývne, aby pokračovala.

„Doktorka Abigail Hutchisonová je vyhlášená. Stará se o všechny naše zvláštní případy.“

„Neuvědomovala jsem si, že jsem zvláštní případ,“ namítne Archerová ostře.

„Takové věci lidem obvykle neříkáme.“

„Tak proč jste to řekla mně?“

Debbie se zašklebí a vyhne se odpovědi. „Clare by se mnou jistě souhlasila, že v tomto případě je nezbytné okamžitě jednat.“ Vedoucí inspektorka otevře ústa, ale než stihne zareagovat, Debbie dodá: „Obzvlášť vzhledem k nedávným stížnostem vašich kolegů na vaše chování.“

Archerové se napnou svaly. Takže Hicks, Hopkins a Watts během kouření diskutovali o ní?

„Proč jste mě o tom neinformovala?“ zeptá se Pierceová.

„Omlouvám se, že jsem vám to neřekla dříve, Clare. Teprve jsem se to sama dozvěděla.“

„Kdy jste se to dozvěděla?“ dožaduje se Pierceová.

„Dnes. Bohužel jsem neměla čas ta obvinění podrobněji zkoumat.“

„Jaká obvinění přesně?“ zeptá se Archerová.

„Někteří kolegové mají dojem, že je zastrašujete.“

„Proboha,“ zamumlá Pierceová.

Archerové poklesne srdce. Celou svou kariéru usilovně dřela a s podobnými problémy se ještě nikdy nestřetla. Všechno se změnilo s jejím příchodem na policejní stanici Charing Cross. Když odstranila zkorumpovaného detektiva inspektora Reese, udělala si řadu nepřátel, s nimiž nyní musí pracovat. Vyhlédne z kanceláře a zjistí, že se detektiv inspektor Hicks dívá jejím směrem a samolibě se ušklíbá.

„Dobře, poslechneme si ta obvinění,“ řekne Pierceová.

„Možná by Grace chtěla počkat venku, než spolu...“

„To nebude nutné,“ skočí jí do řeči Pierceová.

„Ale...“

„Prokristapána! Už se vymáčkňte,“ zvolá Archerová, ale okamžitě své reakce zalituje.

Debbie Dicksonová sebou trhne, zčervená a v místnosti se rozhostí rozpačité ticho.

„Nepřijde mi, že by takové výlevy byly potřeba,“ poznamená nakonec personalistka.

Pierceová se do toho vloží: „Debbie, máme všichni tunu práce a máme strašně málo lidí. Mohly bychom pokračovat? Prosím.“

„Jak si přejete. Dnes ráno detektiv inspektorka Archerová přišla na místo činu, které již bylo dostatečně pod kontrolou. Dva uniformovaní policisté, kteří zůstanou anonymní...“

„Komisař Hopkins a komisař Watts,“ přeruší ji Archerová.

Debbie zkriví obličej. „Nahlásili, že je detektiv inspektorka Archerová ponižovala, zatímco se snažili dělat svou práci.“

„Hrubě zacházeli se zdravotnickou pracovnící středního věku, neozbrojenou ženou jiné barvy pleti,“ řekne ostře Archerová. „Ano, opakuji, byla to žena jiné barvy pleti a oni se k ní chovali jako k nebezpečnému zločinci. Zcela očividně se na ni zaměřili kvůli její rase a naši uniformovaní chlápci se chovali zbytečně hrubě, Debbie! Jak trapné to asi bude pro celou Metropolitní policii? Ten incident si natočilo několik členů veřejnosti a nepochybuju, že už teď ta videa kolují po internetu.“

Debbie sedí strnule a zatíná zuby. „Takhle mi to neřekli.“

„Debbie,“ řekne Pierceová. „Pokud naši mužští policisté nedovedou projevít alespoň špetku úcty k ženám a lidem jiné barvy pleti, pak máme velice vážný problém. Nemyslíte?“

„Už teď máme hluboce zaryté problémy s misogynií a rasismem,“ přisadí si Archerová.

Personalistce zajiskří v očích a Archerová pokračuje: „Přesto jsem se k nikomu nechovala neuctivě.“

Debbie stáhne rty do tenké linky. „Nahlásili, že jste byla agresivní a přehnaně rozzlobená.“

Archerová si povzdechne a zavrtí hlavou.

„Jeden z policistů kvůli tomu nyní uvažuje o tom, že si vezme volno kvůli stresu...“

„To nemůžete myslet vážně!“

„Myslím to smrtelně vážně, detektive inspektorko Archerová. Naši strážníci mají už tak plné ruce práce, nepotřebují, aby je jejich nadřízení ponižovali na veřejnosti.“

„Podívejte se na to video, Deb. Otevře vám to oči.“

Debbie otevře ústa, aby promluvila, ale Pierceová se do toho vloží: „Mohu vám zaručit, Debbie, že Grace si dá pozor, aby se to již neopakovalo.“

Debbie se neupřímně usměje. „Samozřejmě. Mezitím bychom vám spolu s Clare doporučily, Grace, abyste zahájila terapii u doktorky Hutchisonové. Ta vám pomůže s vašimi výlevy a s posttraumatickou stresovou poruchou, s níž se možná potýkáte.“

Archerová upře pohled na Pierceovou. Vedoucí detektiv inspektorka kradmo zavrtí hlavou. Archerová mlčí a zamyslí se nad tím, kolik v poslední době zažila nočních můr a bezesných nocí.

„Možná by bylo moudré inspektorce Archerové přidělit méně náročné povinnosti, než její terapie...“

„Ne!“ zamítne to úsečně Pierceová. „To bohužel nepřipadá v úvahu. Máme příliš málo lidí.“ Vedoucí inspektorka vstane. „Děkuji, Debbie. Pokud vím, máte spoustu práce, takže se prozatím rozloučíme.“

Debbie Dicksonová se kousne do rtu a pak zvedne hlavu. „Samozřejmě. Kdyby se Gracina role změnila, dejte mi vědět, abych aktualizovala její složku.“

Pierceová se nevesele usměje a otevře dveře kanceláře.

„Samozřejmě. Na shledanou.“ Debbie se otočí k odchodu, ale zastaví se a ohlédne. „Zapomněla jsem se zmínit, Grace, vaše první sezení s doktorkou Hutchisonovou je ve středu ve čtyři odpoledne. Přijďte včas.“

Archerová si skousne jazyk.

„Kontakt na doktorku Hutchisonovou již máte. Na e-mail vám pošlu seznam dalších sezení, Grace.“

„To je od vás velice šlechetné. Než půjdete, Debbie, ráda bych vám oznámila, že podám stížnost na Hopkinse a Wattse. Brzy se vám ozvu – a možná byste jim o tom neměla nic říkat, až s nimi zase půjdete na cígo.“

Personalistčina tvář zrudne.

„Nashle, Debbie,“ rozloučí se Pierceová, zavře za personalistkou skleněné dveře a otočí se k Archerové. „Debbie Dicksonová je všetečná nána.“ Povzdechne si. „Přesto je nutné, abyste na tu terapii začala chodit. Nepotřebuju, aby na mě personální oddělení tlačilo, abych vás stáhla z aktivní služby.“

Archerová ví, že nemá na vybranou. „Půjdu tam. Slibuju.“

„Doktorka Hutchisonová patří mezi ty nejlepší a je to moje kamarádka. Lidé jejích kvalit pro nás pracují jen občas.“

„Jenom pro ,zvláštní případy‘?“

„Pokud to musíte vědět, je to tím, že jsem na tom sama trvala. Kdyby o tom rozhodovala Debbie Dicksonová, pak by vám přidělili nějakého čerstvého absolventa psychologie.“

„Omlouvám se, Clare. To jsem nevěděla. Vážím si vašeho zájmu a podpory.“

„Není snadné požádat o pomoc – a ještě těžší je udělat první krok a otevřít se někomu cizímu.“ Pierceová se posadí za stůl a sepne ruce pod bradou. „Věřte mi, vím to.“

Pierceová je tvrdá a nekompromisní a Archerová přemýšlí, co se jí asi mohlo stát, že vyhledala poradenství, a proč právě před ní naznačuje, že měla psychické problémy.

„Ve středu tam budu.“

Pierceová přikývne. „Zavřete za sebou dveře, až budete odcházet, prosím.“

Brian Bailey sedí na hraně modré pohovky s květinovým vzorem a vůbec nevnímá, že pohupuje kolenem nahoru a dolů. Napůl sleduje otravný nákupní kanál, na který se jeho manželka Linda chce dívat každý týden. Prostor mezi nimi je jako studená průrva. Linda sedí na opačné straně pohovky jako vycpaná sova a neustále cinká pletacími jehlicemi.

Slyší, jak se moderátoři smějí a Linda se k nim jako na znamení přidá svým přidušeným suchým chechtáním.

Brian si tiše něco zamumlá pod vousy a koutkem oka postřehne, že se k němu manželka otočí.

„Co se děje, miláčku?“ zeptá se.

„Nic, é... nic.“

„Moc bych si přála, abys to přestal dělat.“

Zamrká a pohlédne na ni. „Abych přestal dělat co?“

„To klepání kolenem. Je to opravdu otravné.“

Přestane pohupovat nohou a založí si ruce na hrudi. Linda je málokdy netaktní. Asi vycítila jeho vzrůstající netrpělivost. „Ano, drahá, promiň,“ odpoví.

Pořad přeruší reklama.

Linda řekne: „To bylo tak vtipné. Mám ty dva kluky moc ráda. Vždycky mě dokážou rozesmát.“

„Viš, že mě tyhle věci moc nebaví.“

Jeho žena se zatváří utrápeně a on krátce zalituje, že svůj názor vůbec vyjádřil. Linda odloží pletení do prostoru mezi nimi a odsune se až na okraj pohovky. „No, to mě mrzí,

Briane. Nemám v životě mnoho potěšení, už vůbec ne potom, co děvčata odešla z domu...”

„Já vím. Promiň.“

Linda potřese hlavou. „To nevadí... Mám nám udělat šálek čaje?“ zeptá se, aniž se na něj podívá.

V hlavě mu vyklíčí nápad. „Uvařím ho já.“

Linda se na něj podívá a rozzáří se. „To by od tebe bylo milé. Děkuju. Dneska jsem koupila tvoje oblíbené sušenky. Dáme si je k čaji?“

„Samozřejmě,“ odpoví a nenápadně si poklepe na mobil v kapse kalhot.

Při odchodu z místnosti se přinutí k úsměvu a přejde přes temnou chodbu do kuchyně. Varnou konvici Russell Hobbs naplní vodou, zahledí se z okna a má dojem, že vidí temnou postavu v kapuci, která ho přes sklo pozoruje. Napne se, přimhouří oči a zamrká, ale pak už vidí jen svůj vlastní odraz. Zavrtí hlavou, odvrátí se a s jedním okem upřeným na dveře obývacího pokoje vyloví mobil a v nastavení otevře vyzvánění. Přistoupí ke kuchyňským dveřím a spustí vyzvánění tak hlasitě, aby ho slyšela i ona.

„Kdo to zase je!“ prohlásí rozhořčeně.

„Kdo ti proboha v tuhle dobu volá?“ zeptá se Linda. „Není to jedna z holek?“ dodá ustaraně.

„Někdo z kanceláře,“ zalže Brian.

„Co po tobě chtějí?“

Přiloží si telefon k uchu. „Brian Bailey,“ řekne, vrátí se do obývacího pokoje a promne si zátylek. „Ahoj, Johne, co bys potřeboval?“

„Kdo je John?“ naznačí ústy zmatená Linda.

Předstírá podrážděnost a pokračuje ve svém klamu. „Ale ne... Zkoušel jsi to restartovat?... Chápu... Co na to říkal Nigel?... Odešel domů, protože mu bylo špatně?... Aha, chápu.“ Povzdechne si. „Zatraceně, budu tam muset jet... Ne, to není problém...“ Brian věnuje manželce smutný pohled a pokrčí

rameny. „Dobře, John. Budu tam do třiceti minut. Zatím. Ahoj.“

„Co se děje a kdo je John?“ zeptá se Linda.

„Je to stážista, a protože Nigelovi bylo špatně a odešel domů, John tam zůstal sám. Spadl jeden z našich hlavních serverů. Zní to vážně. Musím tam okamžitě zajet.“

„To je hrůza! Vždyť už je pozdě. Nepočká to do zítřka?“

„Bohužel ne. Ten server zpracovává veškeré naše dary. Charita by mohla přijít o tisíce liber,“ odpoví a podiví se nad svou schopností tak nestydatě lhát.

Linda nahrbí ramena. „No, v tom případě bys asi měl jít.“

„Nečekej na mě.“ Nakloní se k ní, aby jí dal pusku na rozloučenou. Ona našpulí bledé rty, ale on jí dá jen pusku na tvář.

„V kolik se vrátíš?“

„Možná za hodinu, možná za šest. Kdo ví? Napíšu ti.“

Z prostoru pod schody si vytáhne šedý vlněný kabát a ze stolku na chodbě vezme klíče od auta. Naposled zavolá na rozloučenou, pak honem vyjde z hlavních dveří do studené noci. Svižným krokem pospíchá po ulici k místu, kde zaparkoval svůj ford mondeo. Poblíž zaslechne kroky a zastaví se, aby se rozhlédl. Očima přelétne předzahrádku i tichou ulici, ale nikoho nespatrií. Pokrčí rameny, nastoupí do auta a nastartuje. Zapne topení a rádio. Zatímco čeká, než se odmlží okénka, dýchne si do dlaně a zkontroluje svůj dech. Není to tak zlé.

Zachvěje se vzrušením a odjede od Lindy a svého dvojdomku ze třicátých let.

Brian plynule projíždí řídkou dopravou na A23 přes Londýn a o téměř třicet minut později se před ním na horizontu vynoří vysoké bílé komíny elektrárny Battersea. Projede kolem parku Battersea, pohlédne k hlavnímu vstupu a spatří pár kuřáků, kteří společně vejdou dovnitř. Odbočí na Prince of Wales Drive a hledá volné místo k zaparkování. Když najde dokonalé místočko mezi mini cooperem a červeným BMW kupé, zapne levý blinkr.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zavři oči.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.